

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 7

SEPTEMBER 1992

28. årg

Himlenes rike

«*For hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst. Men hvordan kan de påkalle en som de ikke er kommet til tro på? Og hvordan kan de tro på en som de ikke har hørt om? Og hvordan kan de høre uten at det er noen som forkynner? Og hvordan kan de forkynne, uten at de blir utsendt? Som skrevet står: Hvor fagre deres føtter er som bringer fred, som bringer et godt budskap! Men ikke alle var lydige mot evangeliet. For Jesaja sier: Herre, hvem trodde vel det han hørte av oss? Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.»*

Rom. 10, 13 - 17

Guds rike, dette største og mektigste av alle riker, som en dag helt og fullt skal knuse og underlegge seg alle andre riker (Dan. 2,44), kommer til oss på en underlig måte. Som et *frø som blir sådd*. Og ikke som et hvilket som helst frø heller, men Jesus sier i Mt. 13,32: Det er *mindre enn noe annet frø*. Det er det minste frø av alle.

Det er nok å ta anstøt av for det stolte hjerte og sinn i Guds rike! Det ser jo så smått ut. Bare tenk på Jesu fødsel, stedet og hvem som fødte Ham.

Og slik hele veien, smått og elendig i verdens øyne. Og i den forbindelse kommer Jesus med en opplysning, som også inneholder en advarsel.

For Han visste hvordan vårt naturlige menneske er innstilt. «Salig er den som ikke tar anstøt av meg.» Det er menneskehjertet som har begynt å fatte noe av Guds visdom, Jesus priser salig her. Du har begynt å se inn i det åndelige riket; så det er *slik* Gud ville frelse verden, ved sin Sønn i verdens sted!

Hvorfor ble Jesus gjort elendig?

Fordi han var elendig selv? Nei, Han var himmels Herre! Men for å kunne frelse elendige, måtte Han ta på seg den elendiges elendighet, og på det viset gjøre opp for den og ta den bort. Og slik kunne vi fortsette. Fattig for at du skulle bli rik. Hvorfor ble han gjort til synd? osv.

Guds rike kommer til oss i *dette* ordet om Jesus. Det blir kastet ut og sådd som et frø, så kommer det an på da, hva slags jord det får falle i.

«Noe falt ved veien.» Hjertet er hardtrampet og adsprett av verdslige tanker og beregninger. I et slikt hjerte er det ikke rom for åndelige overveieler f.eks. Frøet blir liggende oppå! Kommer ikke inn!

Men frøet i seg selv mangler intet. I dette lille frøet som ser så uanselig ut, ligger hele himmelen og saligheten. Derfor ligger også faren i, at du skal komme til å forakte dette lille frøet, ordet om korset, den eneste adgang til Guds rike. Da vil du bli stående utenfor, i mørket, ute av stand til å finne inn. Du vil kunne se over avgrunnen inn i Guds rike, men du vil ikke være i stand til å se noen bro som fører over. Luk. 16,26.

Salig er den som ikke tar anstøt av meg, sier Han, der han åpenbarer seg i en *tjeners* skikkelse. Som *din* tjener til liv og salighet! Vil du ha Jesus slik, eller sier du som Peter: «Aldri i evighet skal du vaske meg!» Det var Peters stolte hjerte som kom til uttrykk her, godt skjult, også for ham selv, i påtatt ydmykhet. Peter så ikke hvor syk og

forkommen han var. Men da Jesus sier: «Uten at jeg får vaske deg har du ingen del i meg», da åpenbares noe mer hos Peter; «Herre, ikke bare mine føtter, men også hendene og hodet». Uten Jesus ville og kunne han for all del ikke være.

Jesus er overhodet ikke interessert i våre gjerninger og vår aktivitet Ap. gj. 17,25, men i at vi skal begynne å *høre*, så vi kan få lys over vår situasjon. Og den som har fått Guds ords lys over sin situasjon, han utbryter som Peter: Uten Jesus kan jeg for all del ikke være! Og *der* får Herren så sitt frø, nådeordet! Det som spirer frem og bærer frukt, som er *Jesu gjerning* i og ved den troende.

Tenk for en stor ting å være en kristen! Guds Ånd har bygget og grunnfestet et tempel der inne, i ditt hjerte! Hvem kan fatte det? Du ser jo helst ditt *syndige* hjerte! Men tenk også hvilken dom å ikke gi akt på det!

Det ser uanselig ut til å begynne med, men det forblir ikke slik.

Så lenge det bare klang for øret ditt, så var det vel ikke så stort, men da det hadde funnet veien til ditt hjerte, kunne du vitne: «Jeg ser Guds rike!» Så også i større målestokk; en dag skal det knuse og underlegge seg alle andre riker.

Hva er det han skriver i fedrelandssalmen, Blix; «Du sende ditt ord til Noregs fjell, og ljós over landet strøymde.» Du sende *ditt ord!* Hvorledes kom du min leser, til troen? Det er mange ting som kan forveksles med tro. Tenk bare på dette med kristelig

alvor, hvor snart forveksles ikke det med tro? Og her streves det jo mye. Det er liksom mere alvor og oppriktighet, som skal til, tenker du, når du synes å ligge etter. Men hva har det med troen å gjøre?

Eller tenk på dette med å bestemme seg for å bli en kristen, og så holde frem og holde ut i dette, å lese og be og gjøre alt det som hører til i et kristenliv. Det forveksles ofte med tro. Denne viljebeslutningen og denne vedbliven og vedholden. Men hva har det med troen å gjøre?

Troen er jo dette at Ånden ved hjelp

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø, tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46

Kass. Margrete Frafjord,

Boks 89, 5582 Ølensvåg

Postgiro 5 68 21 33. bankgiro 3204.10.10222

Bibelskolen på Fossnes

Fossnes, 3160 Stokke

Bankgiro 2490.45.39496

av ordet, inngir tillit i ditt hjerte til Jesus!

Hvordan kan det ha seg at så mange annerkjerner denne viljebeslutningen som tro? Det må være vekterne som har sovnet av! Og så får mørket bre seg fritt. Og så forarges en på sannheten, nå som før; *du fødes må på ny!*

Det er så mye greiere, synes vi når vi får gjøre det selv, for Herrens vei er liksom så vanskelig og trang. Ja, det er vanskelig å bli *liten!* Vi leser et sitat fra kirkefaderen Augustin: «Det er lettere for et menneske å gi alt det eier til de fattige, enn å bli fattig i seg selv». Og har du fått aldri så lite innblikk i menneskenaturen, så aner du i det minste at Augustin har rett i dette. Vi vil så gjerne gjelde for noe og gjøre noe selv, bare vi slipper å miste all ære! Tenk å måtte rose seg av en *annens* navn! Ja, da er du virkelig fattig i deg selv.

Et frø, et ord som blir sådd ja, men det er ikke det eneste frø som blir sådd. I lignelsen om ugresset i hveteåkeren, svarer Herren på tjenernes spørsmål, om hvordan det kan ha seg at dette ugresset er der. «Det har en *fiende* gjort». «Mens folkenesov, kom hans fiende og sådde», står det. *Sådde!* Denne fienden er djevelen. Og sår Herren *sannhetens* ord, ja, så sår fienden løgnens, og også det skyter opp og blomstrer, der det finner god jord. Det må vi være klar over, ikke bare når det gjelder menigheten i det hele, men også når det gjelder ditt personlige gudsliv. Fienden kaster sitt korn over deg jevnt og trutt. Finner *det* god jord hos deg?

Og det vet vi jo alle at god jord, er ikke bare et godt grunnlag for et godt korn, men også for ugress.(*God jord.* Sammenlign; et hjerte som er blitt spesielt mottagelig for åndelige inntrykk). Og det hjelper ikke det gode frøet, hvor god jorden er i seg selv, dersom den også er full av ugress, men det vil ganske snart kveles! Hva tillater du å la vokse ved siden av ordet ifra Herren i ditt hjerte? Jesus talte i den forbindelse om timelige bekymringer og rikdommens bedrag. M.a.o verdslige ting og det som er av verdens ånd. Og en dag sitter du der, det er bare ugress og villniss igjen, og alt godt frø som blir kastet inn der er forgjeves. Hjerte, sinn og tanker er fylt av *denne verden*. Og ordet som du erkjente som sannhet, skyver du fra deg! Det er å gi seg Satan i vold! Og hva han vil, det vet vi jo. Da Judas var «utbrukt», og djevelen derfor ikke lenger ikke hadde noe interesse av ham mer, fikk han gå bort å henge seg! Det er lønnen han gir, *døden*. Han har bare denne lønnen å gi, for han er *dødens* fyrste!

Ja, som et frø som blir sådd, og som vil spire og gro, sånn betegner Jesus Guds rikes komme i denne verden, i det enkelte hjerte som tror ordet. Sørger du like godt for denne hagen, som for den jordiske? Våres alles hjerter er fulle av ugress og villniss, torn og tistel, men der hvor du fortsetter å ta i mot det gode ord, Guds ord, der vil han drive dine fiender ut for deg *litt etter litt*. 2. Mos. 23,30. Det blir en livslang kamp dette, men *du ligger ikke*

under; så lenge du vedblir å ta imot Herrens Ord!

Herren har ikke kalt oss til et forferdelig strev for å få det til å gro, men *av seg selv* spirer det frem, sier Han. Mrk.4, 26-28. Bare hør *mitt ord, og bli ved med det*, *det* er sol og regn, for frøet der inne; hyrderøsten!

Noen tenker som så; vel var det nåden som føgte dette livet, men skal det vokse å bli bevart, så må loven med dens bud og krav tas kraftig i bruk. Det må bli alvor, ja.

Nei ikke var det loven som føgte dette livet, og ikke er det loven som kan få det til å vokse. Tvertimot, slipper lovens bud og krav inn på dette område som har med ditt gudsforhold å gjøre, vil det dø.

Loven er til for å åpenbare det gamle menneske i all sin syndighet og fortapthet, Rom. 7, 13c, så du nettopp ikke skal vite noen annen råd enn tilflukten til Jesus. Der hvor loven virkelig har fått gjøre sin gjerning, der står valget, *kun* mellom Jesus eller fortvilelsen. Det som knytter oss til og gir oss samfunn med Gud, og dermed også sann vekst i kristenlivet, hvilket er vekst i nåde og kjennskap til den Herre Jesus Kristus, det er *evangeliet!* Som sådan skal begge forkynnes! Men *ved Hans sår* har jeg fått legedom!

Så kommer da troen av forkynnelsen som en hører, og forkynnelsen som en hører, kommer ved Kristi ord.

Einar Kristoffersen.

Et personlig vitnesbyrd om nattverden

Mel. : Jeg har så lun en hytte

Å hvilken fred og glede ved Herrens nattverdbord
når Ånden får meg lede til stillhet for Guds ord.
Så hjertet kan få høre, og troens øye se
at Lammets blod kan gjøre en synder hvit som sne.

Når brødet for oss brytes, med troens blikk jeg ser
Guds offerlam frembydes, og Gud forsonet er.
Når jeg den sannhet kjære i tro får gripe fatt
kan Jesu legem være i sannhet sjelens mat.

Når vinen jeg får nyte og da i tro å se
Guds lam for meg lot flyte sitt blod på korsets tre.
Jeg ser den livets kilde, min sjel får drikke av.
Tenk meg Han frelse ville, for meg sitt alt han gav.

Jeg ser meg selv uverdig når jeg ved Herrens bord
får se meg helt rettferdig på Jesu eget ord.
Bli regnet blant Hans kjære om er Hans egen brud,
Og så få med Ham være i himmelsk bryllupsskrud.

Kristoffer Høie

Den gode hyrde

(Forts. fra forrige nr.)

De sårede forbant I ikke, siger Herren for det tredje.

«*De sårede* – – dermed kan tænkes på kristne, som ikke alene er svage, ikke alene er fulde af fejl og brist og derfor undertiden forser sig, men som tillige kommer ud for en særlig fristelse eller langvarig anfægtelse, af hvilken de ikke slipper uskadt ud igen. Kommer det dertil med en, at han falder dybt eller – som Peter – fornægter, da må du ikke derfor forskyde ham, som hørte han ikke mere til Kristi rige. Du må dog indrømme Kristus den egenskab, at i hans rige er alt idel overstrømmende nåde og barmhjertighed. Han vil kun det ene: hjælpe enhver, som føler sin egen usselhed og gerne ville være den foruden. Det er altså et rige, usigelig rigt på trøst, og en hyrde så så usigelig mild, at han lokker og drager enhver til at komme til sig».

Hvilket forunderlig lifligt billede af Frelseren dette dog er! Man må riktigt begynde at elske ham, når han afmåles sådan. Og det billede af Gud, som får os til at elske ham, det er det rette. «*Den, der ikke elsker*»,

siger Johannes, «*kender ikke Gud, thi Gud er kærlighed*».

At male mennesker for øje dette rett og sande billede af Gud det er at *styrke de svage og forbinde de sårede*. Da får jeg kærlighed til ham, og det gør mig stærk. Ingen lov, ingen trusler ingen frygt for helvede giver mig styrke i striden. Men brænder mit hjerte af kærlighed og glæde, da er jeg stærk. Da sprænger jeg med lethed de sværeste länker, da magter jeg alt. Vi ser det med martyrerne, som med lovsang gik døden i møde. Det var ikke frygten for Gud, men tværtimod glæden i Herren, der var deres styrke.

Det er således givet, at dette er måden at styrke de svage og forbinde de sårede på. Luther siger videre herom: «Alt dette sker kun ved evangeliet. Med *det* bør man styrke de svage og læge de syge. Evangeliet dækker ethvert af en syg og såret samvittigheds behov, og trøsten, det giver, er så fuldt ud tilstrækkelig, at ingen behøver at fortvivle, hvor stor en synder han så er. Altså er Kristus alene den gode hyrde, som læger og heler enhver brist og hjælper *dem* på fode igen, som er faldet. Den i blandt

os, som ikke gør det samme, han er ingen ret hyrde».—

Hyrder etter Guds hjerte er kun de som selv har erfaret, hvad et fattigt og sønderknust hjerte er. Kun disse går rettelig ind gennem døren, som Jesus siger det om den, der i sandhed er fårenes hyrde. I modsatt fald kan de vel legge megen nidkærhed for dagen og være, hvad Paulus kalder «opdragere i Kristus» (1. Kor. 4,15), men virkelig hjerte for fårene har de ikke. De ser efter vandel og gerninger, men det indre nådeliv har de ingen forståelse af – dette ømfundtlige, dirrende, nye liv den barnlige tillid til Guds venskab og velbehag, dette kristendommens allerhelligste. De ved intet om hvor ømfundtlig, et troende nådebarns bange samvittighed kan være. De ved ikke, hvor uendelig lidt der skal til, før et sådant menneske mister den barnlige tillid til Gud og igen bliver «spændt i trældoms åg». Ej heller ser de nogen særlig fare i, om dette skulle ske. Blot til livet bliver levet smukt og godt så er det dem rent ud sagt ganske likegyligt, om dette udspringer af den fornævnte barnlige tillid til Gud, eller det er et resultat af straf, formaning og lov.

Heri er det egentlig, at hemmeligheden ligger med hensyn til dem, der er nidkære nok, men ikke har den æmhed for fårene, som Herren kræver, og derfor styrer dem med «hårdhed og grumhed».

Det var noget af dette, Paulus sig-

tede til, da han skrev: «*Om I så havde tusinde opdragere i Kristus, har I dog ikke mange fædre; thi jeg er i Kristus Jesu blevet jeres fader ved evangeliet*». 1 Kor. 4,15.

Opdragere i Kristus – ikke til Kristus – taler apostelen om. Opdragere til tugt og retledning for dem, som i forvejen er i Kristus. Men når han skelner så skarpt, som han gør, mellem *oppdragere* og *fædre*, så antydes dermed, at den *faderlige ømhed* ejer de første ikke.

Forskellen mellem *opdragere* og *fædre* er den samme som mellem de to kvinder, der over for kong Salomo munnhuggedes om barnet (1. Kong. 3). «Guds visdom», som kongen besad, lærte ham, hvordan han skulle finde ud af, hvem af de to, der var moderen. «Hug det levende barn over», sagde han «og giv hver af dem det halve. «Ja hug det kun over», svarede hun, som med det urette ville tilvende sig barnet. «Nej, dræb det endelig ikke», råbte moden forfærdet. Thi – hedder det – «kærligheden til barnet rørte sig heftigt i hende».

Det er på kærligheden til fårene, det hele beror. Den kærlighed, som siger: hug ikke til, far ikke så ubarmhjertigt frem! Ikke fordi man krymper sig ved tanken på den lidelse, det ville forvolde – det betyder mindre – men fordi – læg mærke til det – det er et *liv*, der står på spill. Da det drejer sig om mennesker, som kender og erkender deres synd, så er der under

al deres skrøbelighed et liv, du kan forøde, et hjerte, som er begyndt at leve i barnets fortrolige tillid til Herren.

Af denne barnlige tillids bevarelse afhænger for det første selve *livet* – det åndelige og evige liv – og dernæst også den sande *helligørelse*. Øves der vold mod den barnlige tillid, gøres dermed også al sand helligørelse til intet Hvad fromhed der siden måtte vise sig at blive, er intet andet end lovgerninger. Og da har man ved sin hårdhændede fremgangsmåde kun opnået det samme som den gartner, hvis spæde frugttræ ikke ville vokse så lige og smuk en vægst, som han kunne ønske, og som derfor afstivede, beskar og bandt det op så lenge og grundigt, at det til sidst gik ud mellem hænderne på ham. Nok havde det set bedre ud, om træet var blevet mere lige af vækst. En vis fornuftig opbinding og forsiktig beskæring havde også været på sin plads, i særdeleshed med hensyn til at fjerne, hvad det kunne hindre træet i at sætte frugt (Joh. 15,2). Men

vil man rette det hele, uden forståelse og skånsomhed med hensyn til, hvad træet er i stand til at tåle, så dør det. Og bedre var det dog unektelig at have et kroget, men levende træ, end et lige, men dødt.

Derfor er Luthers ord i høj grad præget af hyrdens erfaring og visdom, når han taler om, hvor forsiktig og varsomt de svage må behandles, og føjer til: «De bliver vel med tiden stærkere». Et andet sted siger han: «Man siger vel, at øjet er den mest ømfindtlige ting, der er til. Men jeg siger: en øm samvittighed er endnu mere ømfindtlig. Den såres så let, men heles så vanskelig igen».

Den, som har denne visdom og dette medfølende sind, han har betingelser for at være en god hyrde. Den, som ikke har tanke for at værne om *livet*, duer ikke som hyrde for dyrtkøbte sjæle.

Fra C.O. Rosenius «Farerne og hyrden»

Forts. neste nr.

Ingen annen enn Ham!

Jeg er vegen og sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved meg.

John. 14, 6.

Bygg opp, gjør hva du vil, søk hvor du vil – når det kommer dit at en skal tre inn i den annen verden og skilles fra dette livet, da må du gripe til denne utvegen alene, eller også gå evig fortapt. For, sier han, jeg er vegen som fører til Faderen. Det finnes ingen annen veg. Jeg og ingen annen er sannheten og livet. Det må komme dit med deg at du holder deg til denne mannen og blir fast i troen og bekjennelsen. Alltid må du øve deg i troen, både i liv og i død så du sier: Jeg vet ingen annen

veg eller sti enn min Herre Kristus, han som for meg er korsfestet, død, oppstanden og opphøyd til himmelen. Det holder jeg meg til og ved det trenger jeg igjennom, om det enn var bare djevel, død og helvete under meg og foran meg. For dette er jo den rette vegen og bryggen, fastere og sikrere enn noen bygning av stein eller jern. Før måtte himmel og jord bli brutt ned enn at dette skulle slå feil og bedra oss.

M. Luther

Arvingen reiser hjem

Skal en nyte varig og virkelig glede på reisen, er det ikke nok å tro eller holde for rimelig at reisen fører lykkelig frem. Nei, en må være viss på det, ellers kan en i lengden umulig opplives av sann glede.

Vi steg etter opp i vognen og holdt frem med reisen vår. Midt imot meg på den andre siden hadde jeg fått en ny reisekamerat. Det var en mann som tydelig viste at han ikke eide noen interesse, og trolig var det derfor jeg festet øynene mine på han. Jeg hvisket til hr. Sybrand: «Denne man-

nen synes ikke å ha en eneste tanke, om han da ikke tenker på hva han skal tenke.»

«Det kan godt være», sa hr. Sybrand, «men narrerer jeg ikke meg selv, svever sinnet hans mellom håp og frykt.»

«Hvorledes kan De avgjøre det?»

«Av oppførselen hans i gjestgivergården i Voorthuizen. Flere ganger drog han opp fra lomma et brev, og han var tydelig i en opprevet stemning.

«Kanskje», sa jeg og smilte, «kan hende reiser også han til en arv».

«Det kan vi snart få vite», sa hr. Sybrand, «få bare igang en samtale med ham, og det vil snart vise seg hva som ligger ham på hjertet, dersom det ikke er noen hemmelighet».

Jeg begynte å tale med mannen, men selvom jeg snart fikk vite hans syn på politikk og andre strømdrag i tiden, ble jeg likevel ikke klok på målet for reisen hans. Jeg så bort på hr. Sybrand; han smålo. Til slutt blantet han seg i samtalen og spurte: «Reiser De med helt til Deventer?»

«Ja, gode mann», var svaret.

«Det er alltid gildt å reise, når en vet at en oppnår det en ønsker med reisen sin».

«Ja, det var en sann merknad,» svart den andre, «når *en* vet, ja – men når en *ikke* vet *det*, da er det lite gildt å reise».

«Det har De rett i», svarte hr. Sybrand, «men De er trolig ikke i slik uvissitet angående denne reisen Deres?»

«Jo det er det jeg er», svarte mannen og sukket, «sant å si reiser jeg med mange merkelige og motstridende følelser. Saken er den att jeg har stått i livlig handelssamband med en viss handelsmann i Deventer. Med dette gikk det så dårlig at jeg kom i

gjeld til ham på 2000 daler. Hvert år betaler jeg en høy rente for disse pengene. Som dekning av denne summen har jeg gitt ham et skyldsbrev, som en annen kjøpmann har skrevet ut. Det lyder på 10 000 daler. Men da det litt etter litt gikk den gale veien med sakene til den sistnevnte, og han mistet tilgodehavende sitt, ble skyldbrevet hans lite verd til sist. Dette var likevel alt eg kunne gi som dekning, og kreditoren min godtok det. I de siste fem år har han to ganger krevd skyldbrevet innløst, men det har ikke lykkes for ham å få penger. Helt uventet skriver han nå til meg at kjøpmannen som skrev ut skyldbrevet, straks vil løse det. Og han ber meg komme til Deventer å gjøre opp denne saken og selv ta imot overskuddet».

Jeg skjøt inn: «Kunne det vel hende Dem noe bedre? De får således helt uventet 8 000 daler».

«Det er sant», svarte han. «Ingen i reisevognen kunne vel være lykkeligere enn meg, om jeg bare var helt viss på det. Men jeg har vanskeligheter med å tro det. For jeg har ikke full tillit til brevskriveren. Det er grunner som taler for at det er en list av ham, og at han bare vil lokke meg til Deventer. Når jeg vel er kommet frem, skal du se han vil ha høyere rente av de 2000 dalerne jeg skylder ham. Flere ganger før, men forgjeves, har han nemlig villet overtale meg til å reise til ham, og når han har besøkt meg har han stadig snakket om det samme. Han har også tidligere i sine

brev klaget over at han tar for lave renter av pengene sine, og likevel tar han ikke mindre en sju prosent av meg. Nå sitter jeg altså her og svever mellom frykt og håp, og vet ikke hva jeg helst vil: enten at hesten skal gå frem eller snu tilbake.»

«Min gode mann», sa jeg; «underlig var det at De ikke med et eneste ord kom inn på målet for reisen Deres i den lange samtalens vår om alt mulig».

«Det var ikke så rart», svarte han, «jeg er ikke i lune til å tale om sakene jeg sysler med, særlig fordi jeg nettopp i så måte er i slik uvissitet. Jeg taler heller om denslags ting som jeg med noen visshet kan uttale meg om. Hadde ikke denne mannen hevdet at han så hvordan det skiftet mellom frykt og håp i sinnet mitt, ville jeg ikke talt et ord om meg selv. Brått våkner jeg opp av et vagt håp, for det er da en mulighet for at brevet taler sant, og da blir jeg glad. Jeg fikk da 8 000 riksdaler, og med den summen ville jeg være berget ut av enhver knipe. I neste øyeblikk frykter jeg atter for at når jeg kommer til Deventer, er det ordnet således at jeg blir tvunget til å fraskrive meg alt jeg har igjen. Dette skifte mellom frykt og håp er så pinefullt at jeg er nær på å stige av og slå hele reisen ut av tankene».

«Vet De hva det kommer av?» sa hr. Sybrand. «De tror ikke på brevet De har tatt imot fra Deventer».

«Det er knuten», sa han, «bare jeg kunne tro! Er De i stand til å gi meg

den troen, som kan gjøre meg tilfreds med reisen?» spurte han og smilte.

«Nei det kan jeg ikke. Men denne mannen», sa hr. Sybrand og pekte på meg, «har også fått et brev fra Deventer. Det har gledet ham hele veien. Far hans forsikrer han der om ar han er blitt arving etter en rik tante».

«Ja, det tror jeg så gjerne», sa kjøpmannen, «hvem skulle ikke da være glad?»

«Dersom han ikke hadde tro på brevet, ville han være i akkurat samme stilling som Dem. Men troen hos ham og vanstroen hos Dem er grunnen til de ulike sinnsstemningene Deres».

«Men jeg hevder ikke at brevet mitt lyver. Heller vil jeg tro at det som står der, kan være sant».

«*Kan være sant!* Det er da ingen tro, min venn. Det heter tvil. Hva kan så være grunnen til at denne mannen *tror og De tviler?*»

Etter å ha tenkt seg om svarte kjøpmannen: «Dersom brevet var fra min far, slik som denne mannen sitt, skulle jeg ikke tvile et øyeblikk».

«Der har vi det», svarte hr. Sybrand, «De er ikke hans barn som har skrevet brevet. Av alt dette lærer vi likevel *at det er ikke nok, skal en nyte varig og virkelig glede på reisen, å tro eller å holde for rimelig at reisen fører lykkelig frem. Nei, en må være viss på det, ellers kan en i lengden umulig kjenne noen sann glede*».

Forts neste nr.

Sann helligjørelse II

*Voks i nåde og kjennskap til vår Herre
og frelser, Jesus Kristus.*

2. Pet. 3, 18

Hvor får vi kraft?

Vi forstår så vel den store betydning denne veksten har. Dessverre blir vi likevel stående på samme sted eller det går nedover. Hvor får vi kraft?

Hør da hva apostelen sier: «Voks i nåde og kjennskap til vår Herre og frelser Jesus Kristus». Dette er hemmeligheten. Det er nåden i hjertet, kunnskapen om Kristus, som må økes når du mangler kraft. Alt liv og all kraft flyter til oss fra nåden og kunnskapen om Kristus. Slik taler Peter.

Og det samme sier Paulus: « – at vi, sannheten tro i kjærlighet, i alle måter skal vokse opp til ham som er hovedet, Kristus, av hvem hele legemet sammenføyes og sammenknyttes ved hvert bånd som han gir, og vokser i sin vekst som legeme til sin oppbyggelse i kjærlighet» (Ef. 4, 15-16).

Merk ordene vokse opp til ham som er hovedet». Da vokser en «sin vekst som legeme til sin oppbyggelse i kjærlighet» ved den glede og kjærlighet som tilflyter hjertet ved Guds store og frie nåde.

I Kol. 2 advarer apostelen mot falske ledere som vil vise en bedre vei til å vokse i helligjørelse enn den enfoldige troens vei, – vise oss hen til grene på treet, til frukten når saften og kraften mangler. Så føres vi bort fra *roten*, der all kraft må komme fra. Apostelen sier at de holder seg ikke til ham som er hovedet, han av hvem hele legemet sammenføyes og sammenknyttes ved hvert bånd som han gir. Det er derfor høyst nødvendig å merke seg vel denne vei til vekst.

Er du bundet i din samvittighet, tung og trellaktig, og har en eller annen synd stående for deg som har gjort deg fremmed for Gud og udyktig til det som er godt, så tenk ikke på noen vekst. Vent ikke på kraft, men omvend deg. Søk ikke noe annet enn kunnskapen om Kristus og en god samvittighet ved den uforskyldte nåde. Da først blir du fri ditt loviske sinn og kan glede deg i Kristus. Og først da kan du vokse i kjærlighet og gode gjerninger.

C.O. Rosenius

Bare for syndere

Vi anser synden for overlag stor, og tenker at Kristus også gjør det samme, og nettopp på denne måten måler vi hans uendelige kjærighet etter vår fornufts målestokk og hans uendelige fortjeneste etter våre synders storhet. Dette er det største hovmod, ja en bespottelse (Salme 103, 11-12, Es. 40, 5).

Hør hva Gud sier: «Fri ham fra å fare ned i graven. Jeg har fått løsepenger» (Job 33, 24; Hebr. 9, 12). «I ham», sier Gud Fader, «har jeg velbehag» (Matt. 3, 17). Gud vil ellers intet ha. Intet annet hjelper deg eller kan gi din samvittighet fred enn Kristus som har tilfredsstilt Faderen. Gud gjør alt for Kristi skyld.

Din fortjente lønn er helvete, Guds vrede og forkastelse. Kristi fortjeneste er liv, forlatelse og barnekår. Han vil ikke bare stille deg det første for øyne, men også skjenke deg det siste. Å tilgi er Kristi egen ære og største lykke (Jer. 32, 40. 41). Tenk over at så lenge Kristus vandret på jorden, hadde han mer omgang med tollere og syndere enn med skriftlærde og fariseere, som var avgjorte fiender av ham. De holdt seg jo for rettferdige.

Det er ikke slik som du innbiller deg, at Kristus i herligheten gjør ham likegyldig for oss stakkars syndere. Nei han har det samme hjerte i himmelen

som før på jorden. Han er Gud og forandrer seg ikke. Han er og forblir Guds lam som bærer verdens synd (Joh. 1, 29). Han har selv gått gjennom alle de fristelser og vansker, den forlatthet og forkastelse (Matt. 26, 38) som du har fått kjenne. Han har drukket det bitreste av kalken og latt det søte bli igjen til deg. Fordømmelsen er tatt bort. Kristus har på én gang drukket Guds vrede og latt salighetens beger bli igjen til deg. Du sier: Jeg kan ikke tro og har ikke rett anger og sorg over mine synder. Men det skal du vite at da passer du desto bedre for Kristus. Gå til Kristus med all din ubotferdighet og vantro, og få hos ham botferdighet og tro! Det tjenner til hans ære. Si til Kristus: Herre, jeg bringer hverken rettferdighet eller gaver for å bli mottatt og rettferdiggjort ved det. Jeg kommer og vil ha din rettferdighet. Den må jeg ha om jeg skal bli hjulpet.

I oss selv har vi et slikt sinn at vi alltid gjerne vil føre noe godt med oss til Kristus. Men slik skal det ikke være. Ens naturgaver gjelder ikke så mye som en øre i himmelen. Nåde og gjerninger passer ikke sammen (Tit. 3, 5; Rom. 11,6).

Dette er hardt for naturen, som ikke kan tenke at den skal bli ribbet for alt og ikke få beholde en eneste smule av

godt og rettferdighet å sole seg i. Egen rettferdighet og egen hjelp er hjertebarn som den holder så mye av at den før vil dø enn miste dem. Naturen har ingen lengsel etter Kristus. Kristus behager ikke det naturlige menneske.

La bare naturen lage sitt evangelium! Det ble sikkert stikk imot det Kristus har brakt oss. Det ville bare bli for de rettferdige, ustraffelige og hellige. Men Kristi evangelium er for deg. Det er for fattige, gudløse, urettferdige, for syndere.

Naturen kan ikke forlike seg med den tanken at evangeliet bare er for syndere. Heller ville den styrte seg i fortvilelsen enn gå til Kristus på slike vilkår.

Så snart naturen gjennom syndskylden og straffen blir satt i klemme, vil den nok lete opp sitt gamle rettferdsbo og fromhetsly. Men den allmektige-Gud ødelegger disse faste festningsverker.

Ingen annen enn den egenrettferdige er utelukket fra evangeliet. Kristus ser før til den styggeste synder som botferdig erkjenner sin synd, enn til en slik. For han kan ikke bli gjort til rettferdighet for den som ikke er en synder.

I flokk er det lett å si: Jeg er en synder. Men i sannhet å be med tolleren: Gud, vær meg synder nådig! – det er den vansligste bønn i verden. Det er

lett sagt : Jeg tror på Kristus. Men å se på Kristus som den som er full av nåde og sannhet, og av hvis fylde vi har fått nåde over nåde det er noe helt annet. Å bekjenne Kristus er en lett sak. Men med Peter av hjertet å bekjenne ham som den levende Guds Sønn, den eneste mellommann, det er mer enn kjøtt og blod greier. Det finnes mange nok som kaller Kristus for Frelser, men få er de som kjenner at han er det.

Å se nåden og frelsen i Kristus er det største en kan se på denne jord. Ingen kan se frelsen uten at den blir hans eiendom.

Jeg skammer meg når jeg tenker på at jeg til tross for munnens bekjennelse så lite har kjent Kristi blods kraft, skjønt det er hjertebladet i evangeliet. Nest etter helvete kan intet synes forferdeligere enn en laget kristendom uten Kristus.

Du kan ha mye godt i deg, og likevel kan det ennå mangle deg ett, det som gjør at du går bedrøvet bort fra Kristus (Mark. 10, 21-22). Idet du ikke har oppgitt all din egen rettferdighet. Vel kan du ha nådd langt i gode gjerninger som glimrer i verden, men likevel kan du med all din bønn og gudstjene næste være Kristi erklærte fiende og motstander (Rom. 14, 23; Hebr. 11, 6).

Fra Thomas Wilcox «Honningdråper»

Vær barmhjertige, døm ikke!

Vær barmhjertige, slik deres Far er barmhjertig.

Døm ikke, så skal dere ikke bli dømt.

Luk 6, 36-37

Hvert menneske har rett og plikt til å ha en mening både om seg selv og andre. Den som tror han må gå med lukkede øyne gjennom livet uten å eie rett til å se sant på livet, han kommer ikke langt før han er nedtrampet av sine medmennesker. Vi har fått forstanden for å bruke den. Guds ord roper også vé over dem som kaller det onde godt.

Når livets nakne tale sier oss at den eller hin lever verdslig, gudløst og syndefullt, da er det så vist ikke Guds vilje at vi skal kalte slike mennesker kristne. Det er ikke bare sagt oss at vi ikke skal dømme, men også at vi skal dømme en rettferdig dom.

Men hva er det da Jesus mener med ordet om at vi ikke skal dømme?

Jeg tror han mener særskilt dette at det vi tenker, taler og dømmer om våre medmennesker ut i fra et ondt og egenkjærlig sinn, det er urett, selv om det vi sier er sant. Kommer våre ord om andre fra et slikt hjertelag, liker vi å bære andres dårskap til torvs, så er vi på gal vei med vår dom. Vær barmhjertig, og døm ikke! Dommen ligger i det ubarm-

hjertige sinn som bærer ordene, det er det som alltid er urett. *Der* ligger vår bjelke. Denne bjelken er det Jesus ber oss om å dra ut av vårt eget øye.

Blir våre tanker og ord om andre båret av velvilje og kjærlighet, da dømmer vi ikke, i ond mening, selv om vi taler de tyngste og mest sannhetskvasse ord. Da har vi rett til å si til den skyldige: *Du er mannen!*

*Å, la oss elske
som han elsket først!
Å, la oss dømme
mildt som han oss dømte!
Gi dem som hungerer brød,
slukk armes tørst,
vekk dem av syndens søvn
som trygg seg drømte!
Tenk, hva du her har gjort
mot Herrens små,
det skal du hist med renter få.*

L. Hope

Reiseruter for forkynnerne høsten 1992

Om Gud vil så får følgende steder besök av følgende forkynnere:

Per Bergene Holm:	Karmøy, Randaberg, Askim.
Sven Berglund:	Randaberg, Karmøy, Fossnes, Sannidal, Askim, Ø. Hedrum/Kodal.
Håvar Fjære:	Bygland.
Lars Fosdal:	Varaldsøy, Tørvikbygd.
Sigurd Grindheim:	Nærø, Lysebo, Ø.Hedrum/Kodal.
Einar Kristoffersen:	Lonevåg, Varhaug, Håvik, Vikebygd, Haugesund, Brekke, Norheimsund, Hageberg, Dalekvam, Randaberg.
Olaf Klavenes:	Sannidal, Bømlo.
Reidar Linkjendal:	Fossnes, Karmøy, Straume, Ø. Hedrum/Kodal.
Godtfred Nygaard:	Varhaug, Karmøy, Fossnes, Sannidal, Matre.
Magnor Sandvær:	Dimmelsvik, Stord, Tysvær, Markabygda, Øysletta, Høylandet, Sørli, Tyssebotn, Bygland.

«Den hele Skrift er innblest av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet, forat det Guds menneske kan være fullkommen, duelig til all god gjerning». 2. Tim. 3. 16-17.

Er det noen som ønsker detaljert reiserute tilsendt, hvor tidsrummet for møteukene også er nedtegnet, så sendes de med glede dersom navn og adresse oppgis til sekretæren. Takk til hver medstrider som er villig til å følge med vitnene i Åndens verden fra plass til plass.

H. Fjære

Returadresse: Lov og Evangelium, Eklundbk. 11, 3770 Kragerø-Trykk: Øystese Trykkeri a.s.
Vennligst gi eksp. beskjed i god tid ved adresseforandring.